പ്രവാചകന്റെ ഖുർആൻപാരായണം കേവലം ഗ്രന്ഥപാരായണമല്ല; വചനങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളെ മനസ്സുകൊണ്ട് സ്വാംശീകരിക്കലും വാക്കുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും പ്രകടിപ്പിക്കലും കൂടിയാണ്. ഒരു ഖുർആൻ വചനം അവതീർണമാകുന്നതോടെ അത് പ്രവാചകന്റെ വ്യക്തിത്വവും സ്വഭാവവുമായിത്തീരുന്നു.

وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِينَ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًا
وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾

31. എല്ലാ പ്രവാചകന്മാർക്കും നാം ഇതുപോലെ പാതകികളെ ശത്രുക്കളാക്കിയിരുന്നു. മാർഗദർശകനായും സഹായകനായും നിന്റെ നാഥൻ തന്നെ മതിയായവനാകുന്നു.

31

وَكَذَٰلِكَ = ഇതുപോലെ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ = എല്ലാ പ്രവാചകർക്കും നാം ആക്കിയിരുന്നു عَدُوًّا = ശത്രുക്കളെ
مِنَ الْمُجْرِمِينَ = പാതകിക(ളെ)ളിൽനിന്ന്, കുറ്റവാളികളിൽനിന്ന്
وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ = നിന്റെ നാഥൻ (തന്നെ) മതിയായി(യവനാകുന്നു) هَادِيًا = മാർഗദർശകനായിട്ട് وَنَصِيرًا = സഹായകനായിട്ടും

പ്രവാചകനെ സാന്ത്വനിപ്പിക്കുകയാണീ വചനം. പ്രതിയോഗികളുടെ എതിർപ്പുകളിലും പീഡനങ്ങളിലും ഏറെ അസ്വസ്ഥനാകേണ്ടതില്ല, ഉത്കണ്ഠയും വേണ്ട. പരിഹാസവും പീഡനവുമൊക്കെ പ്രവാചകന്മാരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സ്വാഭാവികമാണ്. എല്ലാ പ്രവാചകന്മാർക്കും ദുഷ്ടജനങ്ങൾ ശത്രുക്കളായി ഉണ്ടായിരുന്നു. جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ-മുജ്‌രിമുകളിൽനിന്നുള്ള ശത്രുക്കളെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു-എന്നാണ് മൂലവാക്യം. പ്രവാചകന്മാർക്ക് ദുഷ്ട ജനങ്ങളായ ശത്രുക്കളുണ്ടാവുക പ്രകൃതിപരമായ കാര്യമാണ് എന്നാണതിന്റെ താൽപര്യം. عَدُوّ -ശത്രു-ഏകവചനമാണെങ്കിലും ബഹുവചനമായും സ്ത്രീലിംഗവചനമായും ഉപയോഗിക്കും. ബഹുവചനരൂപമെന്ന പോലെ ഇതിന് സ്ത്രീലിംഗ വചനവുമില്ല. കുറ്റവാസനയുള്ളവനും (Criminal) കുറ്റവാളിയു(Culprit)മാണ് مجرم . ഇതിനു നേർവിപരീതമാണല്ലോ പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രകൃതം. പ്രവാചകന്മാർ ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കാനും നേർവഴിക്ക് നയിക്കാനും പാടുപെടുമ്പോൾ മുജ്‌രിമുകൾ അവരെ ദ്രോഹിക്കാനും വഴിതെറ്റിക്കാനും യത്നിക്കുന്നു. മുജ്‌രിമുകൾ എക്കാലത്തും അവരവരുടെ പ്രവാചകന്മാരെ എതിർക്കുകയും ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള مجرمون ഈ സൂറയുടെ സംബോധിതരായ ധിക്കാരികളുടെ നേതൃത്വമാണ്. പ്രവാചകനും പ്രബോധനത്തിനുമെതിരെ ഏതായുധം പ്രയോഗിക്കാനും അവർ ഒട്ടും മടിക്കില്ല. എങ്കിലും പ്രവാചകൻ ആശ്വസിച്ചുകൊള്ളുക: ഏതു പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിലും പ്രശ്നസങ്കീർണതയിലും നീ ഒറ്റക്കായിരിക്കുകയില്ല. നിന്റെ കൂടെ അല്ലാഹുവുണ്ടാകും. നീ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സങ്കീർണമായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ പരിഹാര മാർഗങ്ങൾ നിർദേശിക്കാനും ആ വഴിയെ സഞ്ചരിക്കാൻ സഹായങ്ങളെത്തിച്ചുതരാനും തികച്ചും മതിയായവൻ തന്നെയാണ് അല്ലാഹു. പ്രവാചകന്മാർ ദുഷ്ടന്മാരുടെ ദ്രോഹങ്ങൾ നേരിടുക അവന്റെ നടപടിക്രമമായതുപോലെ, ദുഷ്ടന്മാർക്ക് അവരുടെ ദൗഷ്ട്യം യാഥാർഥ്യമാക്കാനും അതിൽനിന്ന് വീണ്ടെടുക്കപ്പെടാനും അവസരം നൽകുക എന്നതും അവന്റെ സുന്നത്തിൽ-നടപടിക്രമത്തിൽ-പെട്ടതാണ്. ശത്രുക്കളെ നാം നിശ്ചയിച്ചു- جعلنا عدوّا -എന്ന വാക്യം ഈ ആശയത്തെ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നു. സൂറഃ *അൽ അൻആം* 113, 123 സൂക്തങ്ങൾക്കു താഴെ *ഖുർആൻ ബോധനം* ഈ വിഷയം കൂടുതൽ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ■

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً ۚ كَذَٰلِكَ
لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ ۖ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾

32. സത്യവേദം തള്ളിക്കളഞ്ഞവർ ചോദിക്കുന്നു: ഈ ഖുർആൻ മുഴുവൻ ഒറ്റത്തവണയായി ഇറക്കപ്പെടാത്തതെന്തേ? നാം ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നത് അത് നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ രൂഢമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാകുന്നു. നാം അതിനെ നിശ്ചിത പംക്തികളാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

32

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا = നിഷേധികൾ പറഞ്ഞു (സത്യവേദം തള്ളിക്കളഞ്ഞവർ ചോദിക്കുന്നു)
لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ = അയാൾക്ക് ഇറക്കപ്പെടാത്തതെന്തുകൊണ്ട് الْقُرْآنُ = ഈ ഖുർആനിനെ
جُمْلَةً وَاحِدَةً = മൊത്തം ഒന്നായിട്ട് (മുഴുവനായും ഒറ്റത്തവണയായിട്ട്) كَذَٰلِكَ = അപ്രകാരം (ചെയ്യുന്നത്)
لِنُثَبِّتَ بِهِ = അതുകൊണ്ട് നാം സ്ഥിരപ്പെടുത്താൻ (രൂഢമാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാകുന്നു) فُؤَادَكَ = നിന്റെ ഹൃദയത്തെ(ത്തിൽ)
وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا = നാം അതിനെ ഒരു പംക്തിയാക്കൽ പംക്തിയാക്കു(നിശ്ചിത പംക്തികളാക്കു)കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു

ഖുർആനിനെതിരെ അവിശ്വാസികൾ ഉന്നയിച്ച മറ്റൊരു വിമർശനമുദ്ധരിച്ച് മറുപടി പറയുകയാണീ സൂക്തങ്ങൾ. സമുച്ചയവും സംഗ്രഹവും മൊത്തവും മുഴുവനുമൊക്കെയാണ് جملة . വാക്യത്തിനും جملة എന്നു പറയും. على الجملة എന്നാൽ ആകെക്കൂടി. تاجر الجملة മൊത്തക്കച്ചവടക്കാരൻ. جملة القول സംഗ്രഹം. എല്ലാം ഒരുമിച്ച്, ഒറ്റയടിക്ക് എന്നാണ് جملة واحدة-യുടെ അർഥം. സ്ഥിരപ്പെടുത്തലും സ്ഥാപിക്കലും ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തലുമാണ് تثبيت . അതിൽനിന്നുള്ള വർത്തമാനക്രിയയാണ് **نثبت**. മനസ്സിലുറപ്പിച്ചുനിർത്തുകയാണ് تثبيت به الفؤاد. നിരയൊപ്പിക്കലും ക്രമീകരിക്കലുമാണ് ترتيل . പംക്തികളായി വിഭജിക്കുന്നതിനും ഉപയോഗിക്കുന്നു. رَتَّلَ -യുടെ കർമം സംസാരം ആകുമ്പോൾ അർഥം വചനങ്ങൾ കൃത്യമായും സ്പഷ്ടമായും സാവകാശം നിർത്തി നിർത്തിയും രാഗാത്മകമായും ഉച്ചരിക്കുക എന്നാകുന്നു. ഈ ആശയവും പംക്തികളാക്കി തിരിച്ചു എന്ന ആശയവും ചേർത്തതാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം.

അവിശ്വാസികളുടെ വിമർശനം ഇതായിരുന്നു: മുഹമ്മദ് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ ഖുർആൻ ഏറെ കാലമായി കുറെശ്ശേ കുറെശ്ശേ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെ അതു ദൈവികമല്ല എന്നതിന്റെ തെളിവാകുന്നു. അയാളത് ആരിൽനിന്നോ പഠിച്ചെടുക്കുകയാണ്. പഠിച്ചെടുത്ത ഭാഗങ്ങൾ അപ്പപ്പോൾ പാടിപ്പരത്തുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ വളരെ സമയം സ്വയം ആലോചിച്ച് ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ്. ദൈവം ഇറക്കിയതാണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് അത് ഒറ്റ വചനസമുച്ചയമായി ഇറങ്ങിയില്ല? അതിനെന്താണ് ദൈവത്തിനു മുമ്പിലുള്ള തടസ്സം? അവന് താനുദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം നിർവഹിക്കാൻ മനുഷ്യരെപ്പോലെ മിനക്കെട്ട് ആലോചിക്കേണ്ടതും അധ്വാനിക്കേണ്ടതുമില്ലല്ലോ. 'ഉണ്ടാവട്ടെ' എന്നു കൽപിക്കുകയേ വേണ്ടൂ. അതുകൊണ്ട് ദൈവം മനുഷ്യർക്ക് ഒരു വേദം ഇറക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു മുഴുവൻ ഒറ്റയടിക്ക് ഇറക്കുമായിരുന്നു; ഈ ഖുർആൻ പോലെ വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ കുറെശ്ശേ കുറെശ്ശേയായി അവനവതരിപ്പിക്കുമായിരുന്നില്ല.

മൂലത്തിലെ كَذَٰلِكَ -ഇപ്രകാരം-എന്ന പദം ഒരു പൂർണവാക്യത്തിന്റെ ആശയം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഖുർആൻ ഒറ്റയടിക്ക് ഇറക്കാതെ ഇപ്രകാരം ഖണ്ഡശ്ശയായും ക്രമാനുഗതമായും തന്നെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണത്. തുടർന്ന് അതിന്റെ കാരണം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഖുർആൻ ഇങ്ങനെ അൽപാൽപമായി ഇറക്കുന്നത് ഒന്നാമതായി അത് പ്രവാചകന്റെ മനസ്സിൽ തറഞ്ഞു നിൽക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ-അതുകൊണ്ട് നാം നിന്റെ മനസ്സിനെ സ്ഥിരപ്പെടുത്താൻ-എന്നാണ് വാക്കർഥം. ഇതിന് വചനം ഹൃദിസ്ഥമാക്കുക എന്നതിനപ്പുറം വിശാലമായ മാനങ്ങളുണ്ട്. പ്രവാചകന്റെ ഖുർആൻപാരായണം കേവലം ഗ്രന്ഥപാരായണമല്ല; വചനങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളെ മനസ്സുകൊണ്ട് സ്വാംശീകരിക്കലും വാക്കുകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും പ്രകടിപ്പിക്കലും കൂടിയാണ്. ഒരു ഖുർആൻ വചനം അവതീർണമാകുന്നതോടെ അത് പ്രവാചകന്റെ വ്യക്തിത്വവും സ്വഭാവവുമായിത്തീരുന്നു. പ്രവാചകന്റെ സ്വഭാവം ഖുർആൻ ആയിരുന്നുവെന്ന് ആഇശ (റ) പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. സ്വഭാവത്തിന്റെയും ചര്യയുടെയും രൂപത്തിലുള്ള ഈ പരാവർത്തനമാണ് പ്രവാചകന്റെ പ്രസക്തി. ഇങ്ങനെ പരാവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടാൻ ഖുർആൻവചനങ്ങൾ അതതു സ്വഭാവചര്യകൾ പ്രകടമാകേണ്ട സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവതരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ മാനമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഖുർആൻ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരു പ്രവാചകനെ നിശ്ചയിക്കേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. അല്ലാഹു അവന്റെ സന്ദേശം എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒരു ഗ്രന്ഥമാക്കി ഒറ്റയടിക്ക് മനുഷ്യർക്കെറിഞ്ഞുകൊടുത്താൽ മതിയാ

യിരുന്നു. ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾ അൽപാൽപമായി അവതരിക്കുമ്പോൾ പ്രവാചകന്നും ശിഷ്യന്മാർക്കും അനായാസം അത് ഹൃദിസ്ഥമാക്കാൻ കഴിയുന്നതോടൊപ്പം അവതരണ സന്ദർഭത്തിൽനിന്ന് അതിന്റെ ആശയങ്ങളും അതുൾക്കൊള്ളുന്ന വിധിവിലക്കുകളും സ്പഷ്ടമായി ഗ്രഹിക്കാനും കഴിയുന്നു. വിമർശകർ പറയുന്നതുപോലെ ഖുർആൻ ഒറ്റയടിക്ക് അവതരിപ്പിക്കാൻ അല്ലാഹുവിന് ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. പ്രശ്നം അത് ഏറ്റെടുക്കുകയും പഠിക്കുകയും സ്വഭാവചര്യകളാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യാനുള്ള മനുഷ്യരുടെ കഴിവിന്റെ പരിമിതിയാണ്. ഖുർആൻ ഒറ്റയടിക്ക് അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രവാചകന് അത് ദുർവഹമായ ഭാരമാകുമായിരുന്നു. ദൈവിക സന്ദേശത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും പ്രായോഗിക രൂപങ്ങളും ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുക എന്നതും അതീവ ക്ലേശകരമാകുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പ്രവാചകൻ അനായാസം സ്വീകരിക്കാനും ജനങ്ങൾക്ക് അനായാസം പഠിക്കാനും പാകത്തിൽ അല്ലാഹു അതിനെ പല പംക്തികളാക്കി സാവകാശം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഒരധ്യാപകനു വേണമെങ്കിൽ ഒരു പുസ്തകം മുഴുവൻ ഒറ്റ ക്ലാസിൽ തന്നെ ശിഷ്യന്മാരെ പഠിപ്പിക്കാം. പക്ഷേ ശിഷ്യന്മാർക്ക് അങ്ങനെ അതു പഠിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഈ നിലക്ക് ഖുർആൻ വിവിധ പംക്തികളായി അവതരിപ്പിച്ചത്, അതു പഠിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് അല്ലാഹു ചെയ്ത അനുഗ്രഹമാണ്. പക്ഷേ, ഈ ധിക്കാരികൾ അതും വലിയ കുറ്റവും കുറവുമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായി അവതരിച്ചുവെന്നത് വിശുദ്ധഖുർആന്റെ മാത്രം പ്രത്യേകതയല്ല. പൂർവ വേദങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ അത് എളുപ്പം ബോധ്യപ്പെടുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി തൗറാത്ത് എടുക്കുക. അതിലെ പത്തു കൽപനകൾ മാത്രമാണ് ഫലകങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ വിധത്തിൽ ഒറ്റയടിക്ക് അവതരിച്ചത്. അതൊഴിച്ചുള്ള വിധിവിലക്കുകളും നിയമനിർദേശങ്ങളുമെല്ലാം മൂസാ (അ) യുടെ പ്രവാചകത്വം മുതൽ മരണം വരെയുള്ള ജീവിതകാലത്ത് പല പല ഘട്ടങ്ങളിലായി അവതരിക്കുകയായിരുന്നു. തൗറാത്തിലെ ചില വിധികൾ മൂസാ (അ)യുടെ പലായനത്തിനു മുമ്പ് നൽകപ്പെട്ടതാണെന്ന് തൗറാത്തും ഖുർആനും ഒരുപോലെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പല നിയമങ്ങളും അവതരിച്ചത് അദ്ദേഹം ചെങ്കടൽ താണ്ടി സീനാ മരുഭൂമിയിൽ ജീവിക്കുന്ന കാലത്താണ്. സ്വജനത്തിനു മുന്നറിയിപ്പു നൽകാൻ ഈസാ(അ)ക്ക് വ്യത്യസ്ത ഘട്ടങ്ങളിൽ സന്ദർഭോചിതം അവതരിപ്പിച്ച തത്ത്വോപദേശപ്രഭാഷണങ്ങളാണ് *ഇഞ്ചീലി*ലുള്ളത്. ഇതുതന്നെയാണ് *സബൂറി*ന്റെയും അവസ്ഥ. ദാവൂദി(അ)ന് അപ്പപ്പോഴായി വെളിപാടു ലഭിച്ച *സങ്കീർത്തന*ങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളുമാണതുൾക്കൊള്ളുന്നത്. മുഴുവൻ രണ്ടു പുറംചട്ടങ്ങൾക്കകത്തായി ഒറ്റയടിക്ക് ഇറങ്ങിവന്ന ഒരു വേദവുമില്ല. വേദങ്ങൾ മുഴുവൻ ഒറ്റയടിക്ക് എഴുതി പുസ്തകമാക്കി ആളുകളുടെ കൈകളിലേൽപ്പിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്മാരായിരുന്നില്ല പ്രവാചകന്മാർ. അവർ പ്രബോധകരായിരുന്നു, സംസ്കർത്താക്കളായിരുന്നു, അധ്യാപകരായിരുന്നു. രോഗഗ്രസ്തമായ സമൂഹത്തെ ചികിത്സിച്ച് സംസ്കരിക്കുകയാണ് അവർക്ക് ചെയ്യാനുണ്ടായിരുന്നത്. അധ്യാപനത്തിന്റെയും സംസ്കരണത്തിന്റെയും മാർഗത്തിൽ പടിപടിയായി മുന്നോട്ടു പോവുക അവരുടെ ദൗത്യത്തിന്റെ സ്വാഭാവിക താൽപര്യമായിരുന്നു. ഓരോ ചുവടുവെപ്പിനും ആവശ്യമായ മാർഗദർശനം അല്ലാഹുവിൽനിന്ന് ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. അതതു മതങ്ങളിലെ വേദപണ്ഡിതന്മാരാരും തങ്ങളുടെ വേദം ഒറ്റയടിക്ക് ഒരു ഗ്രന്ഥമായി അവതീർണമായതാണെന്ന് വാദിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെ വാദിച്ചാൽ അത് ആ വേദങ്ങളിലെ പ്രസ്താവനകളുടെ നിഷേധമാകും. ■